

ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΓΑΜΟΣ.

Εἰκὼν πρώτη.

Παρίσταται αὐλὴ ἐπαύλεως ἐν Νορβηγίᾳ. Πρὸς τὸ βάθος, αἱ οἰκοδομαὶ τῶν κατοικιῶν, προτρέπτως βιβαῖσαι δι' ἐρυθροῦ χρώματος. Στέφανοι ἐξ ἀνθίων. Πλείστοι ὅσοι προσκεκλημένοι. Φαιδρῶς πάντες χορεύουσιν. Ὁ μουσικὸς καθήται παρὰ τράπεζαν. Παρὰ τὴν θύραν ἵσταται μάγειρος λευκὴν φέρον ἐνδυμασίαν. Διέρχονται ὑπηρετρικαὶ πολυάσχολοι. Ὑπὸ τὴν σκίαν μεγάλων δένδρων, οἱ γέροντες κύκλῳ καθήμενοι καπνίζουσι καὶ συζητοῦσι.

ΓΥΝΗ ΤΗΣ (προσέρχεται καὶ καθήται πλησίον ὁμίλου σιωπηλῶν γραιῶν, ὥστε ἀποκαμουσῶν ἐκ τῆς θορυβώδους ταύτης φαιδρότητος).—Ἡ μνηστὴρ κλαίει ἀκόμη ὀλίγον, ἀλλὰ ἐν φίλημα τὰ πάντα θὰ τακτοποιήσῃ.

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ (ἀποτεινόμενος πρὸς ἄλλους).—Ἀπ' ἐδῶ, καλοὶ ἄνθρωποι, ἀπ' ἐδῶ. Ἐμπρός, φέρετε νέαν στάμνυν!

ΕΙΣ.—ὦ! εἰς τοῦτο δὲν συμφωνῶ, ἀγαπητέ, ἀδιάσα πλέον!

ΝΕΟΣ ΤΗΣ (χορεύων μετὰ χωρικῆς) Ἐμπρός, Γκυτόρμ, δυνατότερα, δυνατότερα.

Η ΧΩΡΙΚΗ.—Ναί, παίζε δυνατότερα, πρέπει ἡ μουσική σου ν' ἀκούηται καὶ μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ἐξοχῆς.

ΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ (περικυκλοῦσαι χορευτὴν, ὅστις ἐχόρευε μόνος του).—Δι' ἐν ἄλμα, ἰδοὺ ἐγὼ τί ὀνομάζω ἄλμα.—Εὐγε ἔχει δύναμιν αὐτὸ τὸ παιδί!

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ (χωρὶς νὰ σταματήσῃ).—Μέχρι τῆς στέγης εἰμπορῶ νὰ πηδήσω, εἶναι ὑψηλὰ; μέχρι τοῦ τοίχου, εἶναι πολὺ μακρὰν;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (μόλις συγκρατούμενος ἐκ τῶν δακρύων, πλησιάζει πρὸς τὸν πατέρα του, ἐπειδὴ δὲ οὗτος δὲν δίδει προσοχὴν εἰς αὐτόν, ἐκεῖνος σύρει αὐτόν ἐκ τῆς ἐσθῆτός του δειλῶς).—Δὲν θέλει! . . Πατέρα, ἔλθετε νὰ ἴδῃτε, εἶναι πολὺ ὑπερῆφανος! . .

Ο ΠΑΤΗΡ, ἀποτόμους.—Τίς δὲν θέλει!

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Ἐκείνη . . ἐνεκλείσθη . .

Ο ΠΑΤΗΡ.—Τότε ζήτησε νὰ εὕρῃ τὴν κλειδα! Ἐλα, φθάνουν πλέον τὰ ἀστεῖα!

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Τί δὲν ἐννοῶ.

Ο ΠΑΤΗΡ.—Εἶσαι λοιπὸν ἀπὸ ζῦλον; (Στρέφεται γελῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὁ μνηστὴρ ἀπέρχεται περιλυπός).

ΝΕΑΝΙΑΣ.—Ἄ! φίλι μου, τί πανήγυρις! Τί ἐορτή. Ἰδοὺ ὁ Περ Ζύντ.

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (τρέχων μετ' αὐτόν).—Τίς τὸν προσεκάλεσεν;

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Οὐδεὶς. (Εἰσέρχεται καὶ κλείει τὴν θύραν των).

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (πρὸς τὰς νεάνιδας).—Φυσικῶς τῷ λόγῳ ὅταν θὰ ὁμιλήσῃ, σεῖς θὰ τηρῆτε σιωπὴν, διό-

τι, καθὼς πάντοτε, ἐκεῖνος μόνος του λογαριάζει καὶ λαμβάνει σημείωσιν.

ΝΕΑΝΙΣ ΤΗΣ.—Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθὲς τοῦτο! (Παρκτηροῦσα τὰς συντρόφους τῆς). Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸν φεύγομεν ὡς πανώλην;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἔρχεται κατέρυθρος, ἀσθμαίνων Σιγὴ ἐπικρατεῖ. Ἀτενίζει τὰς νέας, εἴτα δὲ ἀρχεται γελῶν καὶ κροτῶν τὰς χεῖρας).—Εἴπατέ μοι ποῖα εἶναι ἡ φαιδρότερα ἐκ τῶν τῆς ἐπαύλεως;

Η ΠΡΩΤΗ ΝΕΑΝΙΣ, ἣν πλησιάζει.—Ἐγὼ δὲν εἶμαι.

ΕΤΕΡΑ.—Οὐτ' ἐγώ.

ΤΡΙΤΗ.—Πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἐγώ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (πρὸς τετάρτην).—Τότε ἔλθε σὺ λοιπόν. Σὲ παρακαλῶ γονυκλινῆς, ταπεινῶς.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον).—Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω καιρόν.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (πρὸς πέμπτην).—Σὺ, ἔχεις καιρόν;

Η ΕΞΗΜΗΤΗ (ἀπομακρυνομένη).—Ὅχι, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, τῇ ἐσπέρῃ ταύτῃ. — Γνωρίζεις σὺ ὅτι εἶμαι ὁ εὐφύστερος πάντων;

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΟΣ (ταχέως καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ).—Παρκτηρήσατε πῶς ἀπέρχεται.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἀποτεινόμενος πρὸς γέροντα): Καὶ ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

Ο ΓΕΡΩΝ. Ζήτησε τοὺς μόνους σου (ἀπομακρύνεται).

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (σιωπῶ, καθίσταται σύννους, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξαγριοῦνται, ὑποβλήδην δὲ καὶ ἔχων τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενίζει τοὺς προσκεκλημένους. Πάντες τὸν παρκτηροῦσιν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπευθύνει αὐτῷ λέξιν, μόλις δὲ πλησιάζει ὁμιλον, οἱ συγκροτοῦντες αὐτόν παύουσιν ὁμιλοῦντες, ἀπομακρύνονται, γελῶντες λαθραίως μόλις ἀπομακρυνθέντος ἐκείνου.—Σκέψαις, διαπεραστικὰ ὡς βέλη βλέμματα. Ὁμοιάζουν πρὸς ὁδόντα πρίονος, ὅστις τρίζει ὑπὸ τὴν ρίνην (ἀπομακρύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀκολουθῶν κιγκλίδον ἐκ χλόης οὕτως εἰπεῖν, ἥτις χρησιμεύει ὡς ὄριον, διαχωρίζον τὴν εὐραϊαν ὁδόν. Χωρικοὶ νορβηγοὶ ἐπιφάνονται, οἵτινες ῥίπτουσι βλέμμα διαθκίνοντες. Ἡ αὐλὴ εἶναι πλήρης ἐκ προσκεκλημένων. Ὁ Σολθέιγ, ἡ μικρὰ Ἐλγν, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, φέροντες γραφικωτάτας χάριν τῆς ἐορτῆς ἐνδυμασίαις, εἰσέρχονται).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ.—Ποιοὶ εἶναι οἱ ξένοι οὗτοι;

ΕΤΕΡΟΣ.—Ἄνθρωποι τῆς Δύσεως.

Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Ἄ! ναί, εἶναι ἐξ Ἐδλ.

Ο ΑΛΛΟΣ.—Συμμετέχουσι τῆς ἐορτῆς;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (προβαίνει εἰς συνάντησιν αὐτῶν, χαιρετῶν τὴν Σολθέιγ, εἴτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς. — Δύναμιν νὰ χορεύσω μετ' αὐτῆς;

Ο ΠΑΤΗΡ (ἡπίως).—Βεβαίως. Δὲν ἀποτελοῦμεν μέρος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου; Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ καλημερίσω τοὺς οἰκοδεσπότας (εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐν τῷ βῆθει οἰκίαν).

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ παρουνισκῶν στάμνυν εἰς τὸν Περ

Ζύντ.—Όταν κανείς γρυλλίζει και φωνάζει καθώς σύ, δὲν τὸν κάμνει κακὸ νὰ τραβήξῃ μὴ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἀκαρδαμυκεῖ ἀτενίζων πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθον οἱ νεήλυδες).—Εὐχαριστῶ δὲν διψῶ (ὁ μάγειρος ἀπομακρύνεται. Ὁ Πέρ Ζύντ ἄρχειται σιωπηλῶς γελῶν). Τί τρόποι! Ὁχι, δὲν εἶδον μέχρι τοῦδε τοιοῦτους! Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἶναι ταπεινοφροσύνη. Τὰ βλέμματα ἔχει τεταπεινωμένα καὶ προσηλωμένα ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐμπροσθέλας τῆς. Τὸ Εὐαγγέλιον μὲ τὰς ἐπαργύρους πλευράς του κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας. Ἡ λευκότης τοῦ ἐκ λίνου χειροπλέκτου ἐπωμίου καλύμματός τῆς. . . Παρετηρήσατε πῶς συνεσφίγγετο πλησίον τῆς μητρός τῆς; . . Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσω. (εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐμπροσθεν τῆς θύρας, διαστυροῦται μεθ' ὁμίλου εὐθύμων νέων).

Ο Εἰς τούτων.—Αἶ! Πέρ Ζύντ, ἐτελείωσες τὸν χορὸν καὶ ἐπανάκαμψες;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὁχι.

Ο ΝΕΟΣ.—Τότε λοιπὸν μὴ γίνεσαι ἐμποδὼν εἰς ἄλλους. (Συλλαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ στραφῇ).

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἀφές με.

Ο ΝΕΟΣ.—Καὶ ἐν τούτοις ὑπεχώρησας πρὸ τοῦ σιδηρουργοῦ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐγὼ ὑπεχώρησα; . .

Ο ΝΕΟΣ.—Ναί, ὑπεχώρησας καὶ ἀλλιστα πρὸ πολλῶν ἄλλων. (Ὁ ὁμίλος τῶν εὐθύμων νέων ἐν γέλωτι διευθύνονται πρὸς τὴν γλῶσσην ἔνθα ἄρχειται ὁ χορὸς).

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.—Δὲν μὲ λέγεις, σὺ μὲ εἶχες προσκαλέσει εἰς χορὸν;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί ἐγώ, ἀγαπητῇ μοι. Ἐλθέ νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν χορὸν. (Λαμβάνει αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός).

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Ἐν τούτοις, ἡ μήτηρ μου εἶπε νὰ μὴ μείνω περισσότερον ἀπὸ ἓν λεπτόν.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἡ μήτηρ τὸ εἶπεν, ἡ μήτηρ; ὦ ὠραία βιολέττα!

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Ἀστείζεσαι;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἰσαι ἥδη τελεία δεσποινίς;

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Συνεπλήρωσα ἥδη πέρυσι τὸ δέκατον ἔκτον τῆς ἡλικίας ἔτος.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, ἀγαπητὸν τέκνον;

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ.—Ὀνομάζομαι Σολθέγγ—καὶ σὺ;

ΠΕΡ ΖΟΥΝΤ.—Πέρ Ζύντ.

ΣΟΑΒΕ'ΓΓ (ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά τῆς).—Ἀ! ἡ περικνημὶς μου ἐξεπορρώθη. Περιμένε νὰ προσαρμόσω αὐτὴν στερεώτερον. (Εἰσέρχεται ἐν σπουδῇ εἰς τὴν οἰκίαν).

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Μῆτερ, ἐκείνη δὲν θέλει.

Η ΜΗΤΗΡ.—Τί δὲν θέλει, ἀγαπητέ μοι;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Ναί, δὲν θέλει. . .

Η ΜΗΤΗΡ.—Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον δὲν θέλει; . .

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Δὲν θέλει νὰ μοὶ ἀνοίξῃ.

Ο ΠΑΤΗΡ.—Ἀξίζεις νὰ σὲ εἰσαγάγω εἰς κανὲν βρεφοκομεῖον.

Η ΜΗΤΗΡ.—Μὴ τυχὸν καὶ ὑπάγει νὰ ἐπιπλήξῃ τὸ καλὸ ἐκεῖνο παιδίον; (Καὶ οἱ τρεῖς διαβαίνουνσιν).

(Οἱ χορεύονται εἰσέρχονται ὁρμητικῶς, ἐξηρατισμένοι καὶ συνομιλοῦντες πάντες ταυτοχρόνως. Ὑπηρέτης τις, κρατῶν φιάλην εἰς τὰς χεῖρας ἐρωτᾷ τὸν Πέρ Ζύντ).—Ἐμπρός, πῆς μίαν ρουφηξιά. Θέλεις, Πέρ;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὁχι.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μίαν μόνον σταγόνα.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ, παρατηρεῖ αὐτὸν σοβαρῶς.—Ἐχεις περισσότερον;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (ἄρχειται πίνων). Πῶς καίει.—Ἰδού, θέλεις;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—ὦ! μόνον νὰ βρέξω τὰ χεῖλη μου (Πίνει).

ΕΤΕΡΟΣ ΝΕΟΣ.—Ἀ! τῶρα πρέπει νὰ γευθῇς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου τὴν φιάλην.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Ο ΕΤΕΡΟΣ ΝΕΟΣ.—Ἰδού, ὡς νὰ ἐλάμβανες τὸν κόπον νὰ ἐξαγάγῃς τὸ πῶμα.

ΠΕΡ ΖΟΥΝΤ.—Τότε, δὸς μοι μίαν σταγόνα (ἄρχειται πίνων ἐκ νέου).

ΝΕΑΝΙΣ (πρὸς τὸν δεῦτερον νέον).—Ἐσοεὐφυῆς καὶ ἄφες ἡμᾶς νὰ ἀναχωρήσωμεν.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ, γελῶν.—Καὶ ποῖον φοβεῖσαι;

ΤΡΙΤΟΣ ΝΕΟΣ.—Καὶ σὲ ποῖος δὲν φοβεῖται;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΝΕΟΣ.—Σὺ, ὅστις καυχᾶσαι ὅτι τόσα κατώρθωσας, δὸς ἡμῖν δείγματα τῆς δυνάμεώς σου.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δύναμαι νὰ κᾶμω πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσον νομίζεις, τὰ πάντα δι' ἐμὲ εἶναι παιγνίδια!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΟΣ (ὑποτονθορίζων).—Ἐνίστε συμβαίνει. . . ἐνίστε συμβαίνει. . .

ΠΑΙΣΙΟΙ, περικυκλοῦντες αὐτόν.—Διηγῆθητι, διηγῆθητι, τί δύνασαι νὰ πράξῃς.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἀ! ἄλλην ἡμέραν.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ.—Ὁχι, μὴ μᾶς κρύβῃς τίποτε.

ΝΕΑΝΙΣ.—Ξέρεις νὰ βλέπῃς τὴν τύχη, Πέρ;

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Δύναμαι νὰ κάμω ὥστε νὰ ἴδῃτε τὸν διάβολον.

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.—Τότε, σὲ παρκαλῶ, σεβάσθητι τὴν μάμμην μου.

ΠΕΡ ΖΟΥΝΤ.—Οὐδεὶς δύναται νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι ἐγώ, τοῦτο εἶναι βέβαιον. Φαντάσθητε ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐκλείσας διὰ τῆς βίας τὸν διάβολον ἐντὸς καρύου—καὶ καρύου σκοληκῶδους!

ΠΑΙΣΙΟΙ, (γελῶντες μετὰ καγχασμῶν).—Τὸν βλέπετε!

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐφῶναζεν, ἐκλαiven, ἤθελε νὰ μὲ δώσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου.

ΦΩΝΗ ΤΙΣ ἐν τῷ πλήθει.—Καὶ ὅμως δὲν εἶχε παῦσαι νὰ εἶναι ἐν τῇ φυλακῇ.

Ο ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Φυσικῶς τῷ λόγῳ! Τότε ἐπιβάλλω τὴν τιμωρίαν του καὶ κλείω τὴν ὀπὴν διὰ σφηνός.

ΝΕΑΝΙΣ ΤΙΣ.—Τί λέγεις αὐτοῦ;

ΟΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Τώρα φαντάσθητε πόσον ἐφωνίσκει ἐγκλεισμένοις. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὠμοίᾳζε πρὸς κηρῆν ἐντὸς κυφίλης ἐκ χρυσάλλιδων.

ΝΕΑΝΙΣ.—Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ διέβολος εὐρίσκεται ἡσυχότατος ἐντὸς τοῦ κηρύου του.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῶν τοῦ HENRI IRSEN).

(Ἀκολουθε?).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Γνωστὸν ὅτι ὁ κ. J. Janssen ἐπεχείρησε, κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς ὁκτωβρίου τοῦ 1888, ἀνάβασιν ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ Λευκοῦ ὄρους, μέχρι τῆς καλύψεως τῆς καλουμένης Grands Mulets καὶ κειμένης εἰς ὕψος 3000 μ. περίπου ἐπὶ τῶν ὁμωνύμων αὐτῇ βράχων, πρὸς σκοπὸν ἐπιθεωρήσεως τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ ἐν τῷ ἡλιακῷ φάσματι παρουσιαζόμεναι ῥαβδώσεις τοῦ ὀξυγόνου πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐξαγόμενον δὲ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀναβάσεως ἦτο ὅτι παρουσιάζετο τῷ ὄντι ἐξαφάνισις τῶν ῥαβδώσεων τούτων ἀνάλογος πρὸς τὸ ὕψος, καὶ ὅτι, ἐπομένως, αἱ ῥαβδώσεις αὗται ἀνήκουσιν ὁλοσχερῶς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀτμοσφαῖραν, ἐξαφανιζόμεναι ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, καὶ ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν ἡλιακὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ἐπίσης γνωστὸν εἶνε ὅτι ὁ Janssen, μὴ ἀριεσθεὶς εἰς τὴν πρώτην ταύτην μέχρι τῶν $\frac{3}{5}$ τοῦ ὕψους τοῦ Λευκοῦ ὄρους ἀνάβασιν, ἐπεχείρησε μετὰ διετίαν δευτέραν μέχρις αὐτῆς τῆς κορυφῆς, ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, ἐξακριβωθέντος ὅτι ἐν μὲν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ τοῦ Meudon, ἐνθα ἡ ἐπιθεωρῆσις τῆς ἀτμοσφαίρας εἶνε ἐπαισθητῶς ὁλοσχερής, αἱ ῥαβδώσεις τοῦ ὀξυγόνου ἦσαν εὐκρινῶς ὁραταί, ἀλλ', ἐν Grands-Mulets, αἱ ὁρατοὶ ῥαβδώσεις ἀπέβησαν τοσοῦτον ἀσθενεῖς, ὥστε ἡ παρατήρησις αὐτῶν κατέστη λίαν δυσχερής, ὁμοία δὲ παρατήρησις ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, μὴ γενομένη ἀτυχῶς ἕνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φθοροτάτου ἀνέμου, θὰ ἰδείκνυε, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, τὰς ῥαβδώσεις ταύτας ἀσθενεστέρας, κατὰ λόγον τῆς ἀνυψώσεως, τῶν παρατηρηθεισῶν ἐν τοῖς χαμηλοτέροις σταθμοῖς τοῦ Meudon, τοῦ Chamonix καὶ τῶν Grands-Mulets.

Μετὰ τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἐπιστημονικὴν ἀνάβασιν, ὁ Janssen συνέλαβε τὴν γόνιμον ἰδέαν νὰ προτείνῃ τὴν Ἰδρυσὶν Ἀστεροσκοπεῖου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους, ὅπερ, κατ' αὐτόν, σπουδαίως θὰ συνεβάλλετο εἰς τὴν μελέτην τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας, εἰς τὴν γήινην φυσικὴν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀστρονομίαν. Ἰδοὺ τί ἔγραφεν ὁ σοφὸς καὶ βέκτης ἀνὴρ ὀλίγον μετὰ τὴν προμνησθεῖσαν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ ὄρους ἀνάβασιν.

«Νομίζω ὅτι ἡ Ἰδρυσις Ἀστεροσκοπεῖου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ ὄρους, ἢ τοῦλάχιστον πλησιέστα-

τα πρὸς ταύτην, θὰ ἦτο κατὰ πρῶτιστον λόγον ἐνδιαφέρουσα εἰς τὴν φυσικὴν Ἀστρονομίαν, εἰς τὴν γήινην Φυσικὴν, εἰς τὴν Μετεωρολογίαν, ἔτι δὲ καὶ εἰς τινὰς μετεωρολογικὰς προγνώσεις.

«Γνωρίζω ὅτι θὰ μοὶ ἀντιτάξωσι τὴν δυσκολίαν τῆς ἀνεγέρσεως παρομοίας οἰκοδομῆς ἐπὶ τοσοῦτον ὑψηλῆς κορυφῆς, εἰς ἣν φθάνει τις μετὰ μεγίστης δυσχερείας καὶ ἐν ἣ ἐπικρατοῦσι συνήθως τοσοῦτον βίαιαι θύελλαι.

«Ἀπασαι αἱ δυσχερεῖαι αὗται εἶνε πραγματικαί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνυπερβλῆτοι. Τὴν γνώμην ταύτην ἐσχημάτισα ἐκ τῆς ἀναβάσεώς μου καὶ τῶν μελετῶν, ἃς ἐπὶ τούτῳ ἐποινήσαμην.

«Ἀδυνατῶ νὰ εἰσελθῶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἰς λεπτομερεῖ ὁμολογίαν ἀρκοῦμαι δὲ σήμερον εἰς τὴν παρατήρησιν ὅτι, διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων μηχανικῶν διατιθεμένων σήμερον μέσων, ἔτι καὶ διὰ τῆς συνεργασίας τῶν ὀρεινῶν, οἷους ἔχομεν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Chamonix καὶ ἐν ταῖς πλησιοχώροις κοιλάδι, τὸ προκείμενον πρόβλημα λυθήσεται ἅμα ὡς θελήσωσιν.

«Τῷ ὄντι, πανταχοῦ, καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἑλβετίᾳ, μεταχειρίζονται μηχανικὰ μέσα πρὸς τὴν τῶν κορυφῶν κατάληψιν. Ἡ Ἐπιστήμη παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν ταύτην, ἡ δὲ σπουδαιότης τῶν γινομένων μελετῶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς σταθμοῖς ἀρχεῖται καθισταμένη αἰσθητή.

«Ἡ Γαλλία, ἡ εὐτυχισάσα νὰ ἔχη ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ ὄρους τὸν ὑψίστον καὶ ἐκ τῶν καταλλήλοτατα κειμένων σταθμῶν τῶν ὀρέων τῆς Εὐρώπης, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐνδιαφέρηται εἰς ἐπιχείρησιν τοσοῦτον καλῶς ἀναποκρινομένην εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης».

Τοιαῦτα ἔγραφεν ὁ Janssen πρὸ διετίας περίπου ἡδὴ τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ ὄρους Ἀστεροσκοπεῖου εὐρίσκειται εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ στάδιον. Ὁ κ. Janssen ἀνεκοινώσατο τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 16/28 νοεμβρίου ἐ. ε. τὰ ἐξῆς σχετικὰ πρὸς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τούτου.

Γνωστὸν ὅτι, συνεπεία τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος γενομένων ἐρευνῶν, δι' ὧν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ κορυφή τοῦ Λευκοῦ ὄρους ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ παχυτάτου στρώματος ἀπεσκληρυμένης χιόνος καὶ ἥτις θὰ ἀπῆται ἔργα ἐξόχως δυσχερῆ καὶ ἀπανηρά, εἰν ἥθελον νὰ θεμελιώσωσι τὸ Ἀστεροσκοπεῖον ἐπὶ τῶν βράχων, ἀπεράσιστα, ἐπὶ τῇ βάσει μεταγενεστέρων μελετῶν, νὰ οἰκοδομήσω τούτο ἐπὶ τῆς ἀπεσκληρυμένης χιόνος.

Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τούτο δὲν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ ἢ διδομένων εἰς τὴν κατασκευὴν ὅπως εἰδικῶν διατάξεων ἀσφαλιζουσῶν αὐτῷ μεγάλην σταθερότητα καθ' ἑπαντα τὰ μέρη αὐτοῦ καὶ ἐπιτρεπουσῶν τὴν εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν ἐκ νέου κατάθεσιν αὐτοῦ, εἰν, ἕνεκα κινήσεώς τινος τῶν χιόνων, ἥθελε μετατοπισθῇ ταύτης.

Τὸ διὰ τὴν κορυφὴν προωρισμένον Ἀστεροσκοπεῖον κατεσκευάσθη ἐν Meudon, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, ὁλοσχερῶς ἡρμωσμένον. Εἶνε δὲ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἰδεῶν, ἃς ἐξέφερον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ὑπομνήματί μου.